

* * *

Българската история е пѣстро украсена ту съ светли, ту съ тъмни страници. Свѣтли, когато българския народъ се е редвалъ на свободата си, когато великитѣ му царе сж диктували положението му на другитѣ съседни държави, когато наука, култура и прогресъ е цвѣтель въ страната, а тъмни, когато народа, е пѣшкалъ тежко подъ чуждо робство. Но и тогава народа не е билъ оставенъ на произвола на сждбата. Изъ него сж изниквали самоотвержени герои, които, едни съ перо, други съ оржжие се грижили за освобождението.

Такива герои майка България е отхранила твърде много, които по различни направления сж работили изъ полето за свободата. Напуснали бащинитѣ си огнища, тѣ се скитали не мили, не драги по чужбина и по горитѣ живота имъ билъ винаги изложенъ въ опасностъ, търпѣли сж мизерия, поругания, лишения отъ удоволствия, срѣщали вредомъ спѣнки, па и по между си се карали, критикували, напада ли сж се само и само за да намерятъ начини да доискарать до край дѣлото. За това сж търсили различни модуси, та отъ това е произлизло препирни и несъгласие. Паричнитѣ средства, което е най-важното за всѣко предприятие се събрали много бавно, а харченето имъ било придружено съ критики—ето въ кратце тѣхния животъ.

Изъ плеадата борци е и Панайотъ Хитовъ, роденъ въ гр. Сливенъ презъ 1830 год. Той самъ си описва неговия детски животъ и причинитѣ, които сж го заставили да напусне бащиното огнище и да се скита изъ Стара Планина, издадено отъ Л. Каравеловъ 1873 г. подъ заглавие: **Моето пѣтуване по Стара планина и живота писанието на нѣкои български стари и нови войводи.** Това което се отнася само за него, го препечатваме: